

Πώς γίνεται η Ανάσταση του Χριστού μέσα μας; [1ο Μέρος]

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Αδελφοί και πατέρες, τώρα πλέον έφθασε Πάσχα, η χαρμόσυνη ημέρα, που μας χαρίζει ευφροσύνη και χαρά, η ημέρα της Αναστάσεως του Χριστού, που επαναλαμβάνεται κάθε χρόνο, γίνεται όμως καθημερινά και αέναα στις ψυχές αυτών που γνωρίζουν το μυστήριο της, γέμισε τις καρδιές μας με χαρά και άφατη αγαλλίαση. Ταυτόχρονα έδωσε τέρμα στον κόπο της πάνσεπτης νηστείας, ή για να πω καλύτερα, της έδωσε πλήρωμα και συγχρόνως παρηγόρησε τις ψυχές μας. Γι' αυτό αφού προσκάλεσε όλους μαζί τους πιστούς σε ανάπαυση και ευχαριστία, όπως βλέπετε, πέρασε.

Ας ευχαριστήσουμε λοιπόν τον Κύριο, που μας βοήθησε να διαπλεύσουμε το πέλαγος της νηστείας και μας οδήγησε στο λιμένα της αναστάσεώς του γεμάτους χαρά.

Ας τον ευχαριστήσουμε και όσοι διανύσαμε το δρόμο της νηστείας με επιμέλεια και προθυμία, με πρόθεση γεμάτη ζέση και με αγώνες για την απόκτηση της αρετής και όσοι λιποψυχήσαμε σ' αυτά από αμέλεια και ψυχική ασθένεια.

Γιατί αυτός είναι εκείνος που και στους επιμελείς αγωνιστές με το παραπάνω δίνει τους στεφάνους και μισθούς αντάξιους των έργων τους, αλλά και στους πιο αδύνατους πνευματικά απονέμει πάλι τη συγγνώμη, ως ελεήμων και φιλόανθρωπος που είναι, Υπολογίζει τις διαθέσεις των ψυχών μας περισσότερο και την προαίρεσή μας, παρά τους κόπους τους σωματικούς, με τους οποίους ασκούμε τους εαυτούς μας στην αρετή, είτε κάνουμε μεγαλύτερη άσκηση με ολόψυχη προθυμία, είτε λιγότερη εξαιτίας της ασθένειας του σώματος, από τους μεγάλους αγωνιστές, και σύμφωνα με την πρόθεση μας μοιράζει αντίστοιχα τα έπαθλα και τα χαρίσματα του Πνεύματος στον καθένα, αναδεικνύοντας τον (ή) περιβόητο και ένδοξο αγωνιστή ή αφήνοντάς τον σε χαμηλότερο επίπεδο, ώστε να έχει ανάγκη από πιο επίμονη κάθαρση.

Αλλά ας δούμε, αν συμφωνείτε, και ας εξετάσουμε προσεκτικά, ποιό είναι το μυστήριο της αναστάσεως του Χριστού και Θεού μας, το οποίο σε μας που θέλουμε τελείται πάντοτε μυστικά, και πως ο Χριστός θάπτεται μέσα μας σαν σε μνήμα και πως, αφού ενωθεί με τις ψυχές μας ανίσταται και ανιστά μαζί του και μας. Και αυτό που σκοπεύω να πω, είναι το εξής:

Ο Χριστός και Θεός μας, σταυρώθηκε και προσήλωσε πάνω στο Σταυρό την αμαρτία του κόσμου, γεύθηκε το θάνατο και κατέβηκε στα έγκατα του άδη. Όπως

λοιπόν ακριβώς ανεβαίνοντας πάλι από τον άδη, ενώθηκε με το άχραντο σώμα του, από το οποίο κατεβαίνοντας εκεί καθόλου δεν χωρίστηκε η θεότητα, και αμέσως αναστήθηκε από τους νεκρούς και μετά απ' αυτό ανέβηκε στον ουρανό με δόξα πολλή και δύναμη, έτσι λοιπόν και τώρα, όταν εμείς βγαίνουμε από τον κόσμο της αμαρτίας και εισερχόμαστε, με τη μίμηση των παθημάτων του Κυρίου, στο μνήμα της ταπεινώσεως και της μετανοίας, αυτός ο ίδιος κατεβαίνοντας από τον ουρανό, εισέρχεται σαν σε τάφο, στο σώμα μας, και αφού ενωθεί με τις ψυχές μας, τις ανασταίνει, αυτές που είναι ομολογουμένως νεκρές. Και τότε ακριβώς αξιώνει αυτόν, που μ' αυτό τον τρόπο αναστήθηκε μαζί με το Χριστό, να βλέπει τη δόξα της μυστικής αναστάσεώς του.

Ανάσταση, λοιπόν, του Χριστού είναι η δική μας ανάσταση, που είμαστε πεσμένοι στην αμαρτία. Γιατί εκείνος, που δεν έπεσε ποτέ σε αμαρτία, όπως έχει γραφεί, ούτε έχασε το ελάχιστο από τη δική του δόξα, πως είναι δυνατό να αναστηθεί ποτέ ή να δοξασθεί, αυτός που είναι πάντοτε δοξασμένος, περισσότερο από όλα τα όντα και ταυτόχρονα βρίσκεται πάνω από κάθε αρχή και εξουσία; Ανάσταση και δόξα Χριστού είναι η δική μας δόξα, όπως είπαμε, που επιτυγχάνεται με την ανάσταση του Χριστού μέσα μας και (έτσι) μας αποκαλύπτεται και τη βλέπουμε. Διότι, μία φορά αφού οικειώθηκε τη φύση μας, όσα αυτός τελεί μέσα μας, αυτά, αυτός πρώτος τα υφίσταται. Ανάσταση της ψυχής, είναι η ένωση με τη ζωή· γιατί όπως ακριβώς το νεκρό σώμα, αν δεν δεχθεί μέσα του τη ζωντανή ψυχή και δεν ενωθεί μ' αυτή χωρίς μείξη δεν λέγεται ότι ζει, ούτε μπορεί να ζει, έτσι και η ψυχή δεν μπορεί να ζει μόνη της, αν δεν ενωθεί με το Θεό, την πραγματικά αιώνια ζωή, με ένωση άρρητη και ασύγχυτη. Γιατί πριν από την ένωση που επιτυγχάνεται με τη γνώση των μυστηρίων του Θεού, την όραση των πνευματικών αληθειών και την αίσθηση της Θείας Χάριτος είναι, νεκρή, αν και είναι νοερή και κατά τη φύση της αθάνατη.

Γιατί ούτε η γνώση είναι δυνατή χωρίς την όραση, ούτε η όραση χωρίς την αίσθηση. Κι αυτό που λέω, είναι το εξής: Πρέπει να προηγηθεί η όραση και μέσα σ' αυτήν υπάρχει η γνώση και η αίσθηση (αυτό το λέω για τα πνευματικά πράγματα, γιατί στα σωματικά και χωρίς την όραση υπάρχει αίσθηση).

Τί ακριβώς λέω; Ο τυφλός όταν χτυπήσει το πόδι του σε πέτρα το αισθάνεται, ο νεκρός όμως όχι· και στα πνευματικά πράγματα, εάν ο νους δεν έλθει σε θεωρία των πραγμάτων που υπερβαίνουν κάθε έννοια, δεν αισθάνεται τη μυστική ενέργεια της Θείας Χάριτος.

[Συνεχίζεται]